

znala dečkovo previdnost. Rekla je: »Nesreča mi ni ljuba, toda ker si sam priznal, naj bo odpuščeno. V bodoče pa bodi bolj previden!«

Ščinkavčevo gnezdo.

»Oj, oj!« je tožila kar najbolj milo mamica ščinklja in obupno prhutala s krili. »Prosim, poslušajte me vsi, odgovorite mi, prosim! Kdo mi je ukradel lepo gnezdece in štiri jajčeca, ki sem jih imela tu v grmu skrita?«

»Jaz že ne, prav gotovo ne!« je grulila plaha grlica na cvetoči črešnji. »Veruj mi, draga sestra! Smiliš se mi, ker sama dobro vem, kako ljubimo jajčeca in svoj zarod. O, ne, ne! Rajši bi umrla, ti rečem, kot da bi si s takim hudodelstvom otežila srce!«

»Jaz že ne, prav gotovo ne!« je tužno meketala lepa ovčica v bližnjem plotu. »Vsi vedo, da nikdar nisem napravila nikomur zla in krivice,« je pristavila. »Spomnim se celo, da sem dala nekateri kosmiček volne za mehko in toplo ležišče ptičkov.«

»Jaz že ne, prav gotovo ne!« je glasno kraknil star krokar skoro užaljen. »Kaj misliš od mene, draga ščinklja? Ne vem, kako so me mogli obrekovati tako nesramno zlobni jeziki. Nihče mi ne more očitati, da sem šel po ptičjih gnezdih! O, ne! Vedi pa, če bi poznal lopova, ki je to storil, bi ga neusmiljeno kaznoval s svojim jeklenim kljunom.«

»Jaz že ne, prav gotovo ne!« je zakokala putka v bližnjem jarku, kjer je brskala svojim piščancem. »Ugrabiti mamici najdražje, to je nesramnost! Ej, me mamice imamo prerade svojo zalego! Zato, draga moja, ti izrekam iskreno sožalje!«

»Sramota! Sramota!« je žvižgal poskočni kos in širil zlati kljun: »Pravijo, da se jaz samo zabavam s petjem in da se norčujem iz bližnjega. Ni res; veruj mi! To je golo obrekovanje. Imam dobro srce in zato grem koj iskat krivca, tatu, morilca!« Komaj je to spregovoril, je že val močnega vetra zašuštel tole novico:

»Pred par trenutki sem videl za neko vaško hišo dečka, ki je imel majhno gnezdece. Toda, ker sem v naglici brzel, nisem mogel opaziti jajčec. Slišal pa sem

moža, ki je dečka ostro karal. Fant je osramočen povešal glavo in skoro jokal. Mož, ki je bil morda njegov oče, mu je dejal: „Sramuj se! Kaj ne veš, da uboga ptica čuti kakor ti? Kako grdo je tako početje! Pa tudi ne hvaležno je, ko nam ptičke toliko koristijo na vrtovih in nasadih! Paglavec! Naj bo danes zadnjič. Za kazen pa...“ Naprej nisem slišal, ker sem nadaljeval svojo pot in nisem mogel biti priča zaslužene paglavčeve kazni. Bila je bržkone občutna, ker je bil mož sila razjarjen. To sem opazil dobro. Zdaj veš, draga ščinklja, kje se je končalo tvoje gnezdece.«

»Oj, prijazni veter,« je prosila uboga mati, »ker si bil že toli dober in si mi razodel, kar si videl in slišal, ali mi moreš povedati ime onega zlikovca, ki me je oropal gnezda? Raznesi njegovo ime naokrog, da se ga bo mogel vsakdo varovati.«

»Tega pa ne, draga moja! Tega ti pa ne morem ugoditi. Oprosti! Deček je res kriy, ne rečem; toda, bržkone je storil to nepremišljeno in v otroški radovednosti. Prepričan sem, da se sedaj kesa in da ne bo več razdiral ptičjih gnezd. Veš, kaj ti svetujem: Napravi novo gnezdece in poskrbi za drugo zalego. Jaz bom pa na svojem daljnem potu prepričeval vso deco, naj ščiti gnezda naših ptic in naj varuje zarod naših krilatih prijateljev in prijateljic, ki so obenem dobrotnice človeštva.«

»Srčna ti hvala!« je začivkala ščinklja, malce potolažena. In ko je veter odbrzel, je vzletela poiskat tovariša, da mu potoži grozno nesrečo in ga zaprosi, da začneta skupaj mučno in potrpljenja polno delo novega gnezdeca.

Fr. Z.

Ali lučke ste prižgali?

*Pred oltarjem lučka živa
noč in dan nam govori,
da med nami Bog prebiva
skrit v presveti Hostiji.*

*Ali luč ljubezni zveste
v srcih že prižgali ste,
da jo za slovesni praznik
Jezusu poklonite?*

*Ali v dušah sté nabrali
že brezmadežnih cvetov,
da jih boste darovali —
Kristusu za dan njegov?*

*Srca bomo podarili
Jezusu v hvaležni dar
in odločno govorili:
Tvoji smo, ti naš Vladar!*

Mali Gregor.